

Usnesení

Krajský soud v Hradci Králové projednal ve veřejném zasedání konaném dne 24. října 2023 **odvolání obžalovaného** [REDAKCE], narozeného [REDAKCE] v [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 3. května 2023, číslo jednací 7 T 17/2022-985, a rozhodl

takto:

Odvolání obžalovaného se podle § 256 tr. řádu **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 3. května 2023 č.j. 7 T 17/2022-985 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným tím, že v přesně nezjištěné době, nejméně v období od [REDAKCE] 2012 do [REDAKCE] 2012, v [REDAKCE] budovy [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE], jako [REDAKCE] oddílu [REDAKCE], za účelem svého sexuálního uspokojení, nejméně ve čtyřech případech jiným způsobem pohlavně zneužil poškozenou v té době nezletilou [REDAKCE], nar. [REDAKCE], kdy jí v rámci rehabilitace prováděl masáže celého těla, během kterých jí mimo jiné nejméně ve dvou případech masíroval její nahá prsa, přes která měla rozprostřený ručník, kdy obě ruce měl pod ručníkem, a následně jí nejméně ve dvou případech masíroval její nahá prsa, nejméně v jednom případě včetně bradavek, což jí zdůvodňoval tím, že prsní svaly jsou namáhané, kdy během masáží se jí dotazoval, zda cítí jejich emoční spojení, v jednom případě jí vysvětloval, kde se na těle nacházejí erotogenní zóny, a takto si počínal přesto, že věděl, že poškozená je osobou mladší patnácti let, byl jejím [REDAKCE], poškozená mu věřila a měla obavu, že pokud by nerespektovala jeho tréninkový a rehabilitační plán, nechtěl by ji trénovat a ona by neměla příležitost být v reprezentaci. Toto jednání bylo kvalifikováno jako zvláště závažný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, a obžalovaný byl odsouzen podle § 187 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 let. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Dále byl podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu trénování mládeže na dobu 4 let.
2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě odvolání, které směřuje do všech výroků napadeného rozsudku. V odvolání je zejména napadána věrohodnost poškozené s tím, že obžalovaný uvedený skutek nespáchal, přesněji skutek se nestal. K dalším důvodům podání odvolání se soud vyjádří podrobněji níže.
3. Krajský soud ve veřejném zasedání z podnětu takto podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků, vůči nimž bylo odvolání podáno, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by krajský soud přihlédl, jen pokud by

měly vliv na správnost výroku, proti němuž bylo odvolání podáno. Poté krajský soud dospěl k následujícím závěrům:

4. Řízení předcházející napadenému rozsudku proběhlo v souladu s trestním řádem a nebylo zatíženo žádnými vadami. Orgány přípravného řízení i okresní soud respektovaly ustanovení zajišťující právo na obhajobu obžalovaného, jakož i ustanovení směřující k objasnění věci a upravující realizaci jednotlivých důkazů.
5. Soud prvního stupně v hlavním líčení provedl všechny důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nutný pro jeho rozhodnutí, jak mu ukládá ust. § 2 odst. 5 tr. řádu. Všechny provedené důkazy okresní soud poté podrobně a pečlivě hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na posouzení všech okolností případu jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, jak mu ukládá ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Nebylo zjištěno, že by se v hodnocení důkazů dopustil nějakých nesprávností, že by některý důkaz či významnou skutečnost pominul, hodnotil ji nesprávně, nebo z ní vyvodil nesprávné závěry. Krajský soud se plně ztotožnil se závěry okresního soudu ve vztahu k celému napadenému rozhodnutí, a na tyto v podrobnostech plně odkazuje.
6. Úvodem odvolání obžalovaný uvádí, že vytýká soudu I. stupně, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci, nesprávně vyhodnotil provedené důkazy, nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, a dále namítá, že k objasnění věci je třeba provést další důkazy, že bylo porušeno ustanovení trestního zákona a byl mu uložen přísný trest. Obžalovaný soudu prvního stupně vytýká, že podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu nedostatečně zjistil skutkový stav věci, což obžalovaný spatřuje zejména v tom, že soud pouze převzal tvrzení poškozené o tom, v kterých měsících měly proběhnout masáže, aniž by blíže zkoumal, zda tomu tak skutečně bylo. Soud prvního stupně vzal za prokázané, že masáže, které obžalovaný prováděl na poškozené ██████████, probíhaly v době, kdy poškozené nebylo ještě 15 let. Jak již bylo v rámci prvoinstančního řízení obžalovaným několikrát sděleno, předmětné masáže byly prováděny v období bezprostředně předcházející ██████████ ve ██████████, které se konalo v ██████████ 2012 v ██████████, tedy v době, kdy již bylo poškozené více než 15 let. Předmětné masáže sloužily jako průprava na tento šampionát a nemohly se tudíž konat na ██████████ 2012, tedy více jak 2 měsíce před začátkem šampionátu. Tyto úvahy obžalovaného jednoznačně směřujíc k tomu, že výpověď poškozené ██████████ je nevěrohodná. K tomuto musí krajský soud konstatovat, že nalézací soud provedl celou řadu důkazů od výslechu svědků až po znalecké dokazování. Z žádného z těchto důkazů ale nevyplývá, že by výpověď poškozené byla nevěrohodná. Nalézací soud tuto otázku řeší zejména v bodě ad. 50 napadeného rozsudku, kde velmi obsírně odůvodňuje své stanovisko o věrohodnosti poškozené. V tomto hodnocení krajský soud nenachází žádné nelogičnosti, naopak je opřeno o řádně provedené důkazy a i v detailech s ním lze souhlasit. Krajský soud na toto hodnocení plně odkazuje bez jediné výhrady. Pakliže uzavřeme, že výpověď poškozené je věrohodná, nezbyvá než konstatovat, že „masáže“ probíhaly od ██████████ roku 2011 do ██████████ 2012, tedy do doby než bylo poškozené 15 let. Pokud obhajoba následně uvádí, že kromě tvrzení poskytnuté poškozenou, nijak nevyplývá, že masáže proběhly před jejími 15 narozeninami, přičemž nikdo jiný, kromě poškozené samotné, tuto skutečnost ani prokázat nemohl. Soud tedy pouze převzal tvrzení poškozené, že tyto masáže probíhaly na ██████████ 2012 bez toho, aniž by blíže zkoumal, zda k masážím v této době skutečně došlo, a navíc za situace kdy poškozená neuváděla vždy pravdu. Sama poškozená totiž ve svém podání vysvětlení ze dne ██████████. 2020 podle obhajoby uvedla, že masáže probíhaly v ██████████ v ██████████ ulici. Tento ██████████ je ve vlastnictví ██████████ obžalovaného a společně tento

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████.

obývali naposledy na přelomu milénia. Poté se z něj odstěhovali a ■■■ byl pronajímán třetím osobám. Z toho plyne, že poškozená uvedla jako místo konání masáží ■■■, kde obžalovaný již několik let nežil a v době, kdy měly masáže proběhnout, tento ■■■ prokazatelně pronajímal třetí osobě. Tento fakt obžalovaný soudu prokázal předloženou dohodou o pronájmu ■■■ ze dne ■■■ 2012. Soud prvního stupně se s těmito skutečnostmi dle obhajoby ve svém odůvodnění vůbec nevypořádal. Pokud poškozená neuvedla ve své výpovědi správné místo, kde měly předmětné masáže proběhnout, ať už proto, že úmyslně lhala, nebo proto že se spletla, mohla ve výsledku nesprávně uvést, ať již úmyslně nebo neúmyslně, ve kterých měsících k předmětným masážím došlo. Navíc je třeba uvést, že na ■■■ ve ■■■ v ■■■ se o těchto masážích vůbec nemluvilo a ani nijak nevyplynulo, že by se poškozená o této skutečnosti někomu svěřila. O této skutečnosti se dozvídáme až o 6 let později. S některými, výše uvedenými, závěry obhajoby lze souhlasit. Skutečně jen těžko lze nalézt někoho, kdo by byl očitým svědkem oněch „masáží“, navíc sama poškozená uvedla, že obžalovaný místnost, kde jí měl „masírovat“ zamykal a pokud tedy okresní soud vzal za rozhodující pouze výpověď poškozené, nelze s tímto než souhlasit. Pokud měla dle obhajoby poškozená vypovídat odlišně o místě prvních masáží, je nutné konstatovat, že podané vysvětlení ze dne ■■■ 2020 nebylo jako důkaz při hlavním líčení provedeno a jen těžko s ním tedy lze argumentovat. I kdyby tomu tak ale bylo, poškozená neuvedla žádnou adresu, kde měly být „masáže“ realizovány, uvedla pouze obecně, že se tak stalo u obžalovaného doma. Stejný obrat použila i v pozici svědka při hlavním líčení, kdy tato výpověď je procesně plně způsobilá a žádné zásadní rozpory v ní krajský soud neshledal. Ohledně místa prvních „masáží“ tak nejsou žádné pochyby.

7. Dále obhajoba uvádí, že předmětné „masáže“ probíhaly se souhlasem ■■■ poškozené, pana ■■■, a naprosto v souladu s masérskou etikou. Obžalovaný totiž v minulosti absolvoval masérský kurz na Fakultě tělesné výchovy a sportu ■■■ a má k provádění této činnosti řádné osvědčení. Součástí tohoto kurzu bylo mimo jiné i proškolení jednotlivých studentů v oblasti masérské etiky. Masáže probíhaly v ■■■ budovy ■■■, která byla po celou dobu odemčená. Během masáží se obžalovaný zaměřoval na oblast lopatek, poškozená měla při masáží na sobě spodní prádlo a byla přikrytá ručníkem obvyklé velikosti. Není ani pravdou, že by obžalovaný s poškozenou při masážích komunikoval a už vůbec vůči ní nevznášel dotazy ohledně toho, jestli cítí nějaké citové spojení nebo energii mezi nimi. Veškerá tato komunikace je zcela vyfabulovaná a nezakládá se na skutečnosti. K tomuto lze poznamenat, že se jedná pouze o tvrzení obžalovaného, kdy rozhodně nelze vyloučit, že by se mohl chovat i jinak než jak bylo učeno na masérském kurzu. ■■■ obžalované skutečně o masážích věděl, mělo se však jednat o masáže zcela běžné a nikoli o masáže prsou jeho ■■■. Sama poškozená uvedla, že obžalovaný prostor, kde k „masážím“ docházelo, zamykal a pokud soud dospěl k závěru o její věrohodnosti, není jediný důvod jí nevěřit i v tomto údaji, který se naopak s ohledem na charakter „masáže“ jeví jako zcela logický.
8. Obžalovaný soudu prvního stupně dále vytýká, že podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu nesprávně vyhodnotil provedené důkazy, což obžalovaný spatřuje zejména v tom, že nepodrobil kritickému rozboru znalecký posudek vypracovaný ■■■. ■■■ a nedostatečně přihlédl k závěrům znaleckých posudků ze strany MUDr. Luďka Daneše, CSc., a PhDr. Jindřišky Záhorské, PhD. Soud prvního stupně rozhodl o vině obžalovaného na základě znaleckého posudku vypracovaného soudní znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, ■■■. ■■■. V předmětném posudku znalkyně uvedla pouze vlastnosti a chování poškozené ve standardní

Shodu s prvopisem potvrzuje ■■■.

situaci, nikoli však v situaci, kdy vlivem silného tlaku vyvolaného z různých důvodů a motivů může být přinucena ke lži. To například dokládá, že poškozená uvedla jako místo konání masáže místo, kde k tomu reálně ani nemohlo dojít. Znalce takovéto znalecké zkoumání vůbec neprovedla a ve výsledku ani nemohla. Z toho důvodu jsou nadále nasnadě pochybnosti o tom, jestli poškozená nepodlehla tlaku třetí osoby, např. ze strany své blízké [REDACTED], jejího [REDACTED] nebo [REDACTED]. S ohledem na submisivní povahu poškozené nelze jednoznačně tento závěr vyloučit. Ve výsledku, i když připustíme skutečnosti uvedené v tomto znaleckém posudku, že to, co poškozená uvedla ve svém výslechu, je reálným obrazem toho, co zažila, ještě nemusí ve výsledku znamenat, že k předmětným masážím došlo před jejími patnáctými narozeninami. Znalce byla tudíž postavena čistě do roviny detektoru lži a na základě odpovědi poškozené zpracovala posudek o chování a jednání poškozené pouze ve standardních životních situacích. Nesmíme opomenout, že soud prvního stupně dále v rámci hlavního líčení provedl ve vztahu k vyšetření duševního stavu obžalovaného celkem dva znalecké posudky. První z nich vypracoval soudní znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie MUDr. Luděk Daneš, CSc., z jehož závěrů vyplývá, že obžalovaný netrpí žádnou duševní poruchou a netrpí žádnou náklonností k nezletilým dívkám. Naopak se vyvíjí heterosexuálně přiměřeně, preferuje dospělé ženy a netrpí žádnou sexuální deviací. Podobné závěry plynou i z druhého znaleckého posudku, vypracovaného soudní znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie PhDr. Jindřiškou Záhorskou, PhD., který uvádí, že u obžalovaného nejsou přítomny znaky svědčící o jeho psychickém onemocnění. Je proto paradoxní, že prvoinstanční soud rozhodl o vině obžalovaného na základě jednoho znaleckého posudku a zcela opominul závěry znaleckých posudků o duševním stavu obžalovaného, které potvrzují, že obžalovaný je normální muž pokročilého středního věku, který netrpí žádnou duševní nebo sexuální deviací. Skutečnost, že je obžalovaný občas přehnaný pedant a perfekcionista se dá chápat s ohledem na jeho povolání [REDACTED] ve [REDACTED] a je vlastně i žádoucí. Nelze na tomto ale stavět, že obžalovaný trpí náklonností k nezletilým dívkám. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, prvoinstanční soud si z těchto posudků vytáhl především to, že věrohodnost obžalovaného je hodnocena s ohledem na jeho osobnostní charakteristiky jako mírně snížená. Závěry vylučující jeho duševní deviaci nebo jinou sexuální náklonnost k nezletilým dívkám soud zmínil pouze částečně a zcela své rozhodnutí o vině obžalovaného podřídil závěrům znaleckého posudku vypracovaného znalkyní [REDACTED], resp. jejímu znaleckému výslechu. Soud prvního stupně tedy při rozhodování o vině obžalovaného jednoznačně převzal závěry znaleckého posudku vypracovaného znalkyní [REDACTED]. [REDACTED] a veškeré připomínky ze strany obžalovaného nebyly vůbec zohledněny. Znalecký posudek vůbec nebyl soudem prvního stupně podroben nějakému kritickému hodnocení, a to za situace, kdy vyšlo najevo, že poškozená minimálně v jednom případě prokazatelně neuváděla pravdu. Nelze opomenout ani skutečnost, že ve znaleckém posudku je uvedeno, že poškozená má tendence si věci místy přikrášlovat. Nabízí se proto otázka, jestli i v tomto případě si předmětné masáže trochu „nepřifoukla“ a neuvedla jejich průběh jinak, než jak to bylo ve skutečnosti. Způsob, jakým soud prvního stupně převzal závěry výše uvedeného znaleckého posudku, na jejichž základě dospěl k závěru o věrohodnosti výpovědi poškozené, aniž by zohlednil připomínky obžalovaného, se dostává do rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů. Podobné závěry plynou z nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. I. ÚS 49/06, který uvádí, že: „Ponechávat bez povšimnutí věcnou správnost znaleckého posudku, slepě důvěřovat závěrům znalce, by znamenalo ve svých důsledcích popřít zásadu volného hodnocení důkazů soudem podle jeho vnitřního přesvědčení, a naopak privilegiovat znalecký důkaz a přenášet odpovědnost

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

- za skutkovou správnost soudního rozhodování na znalce; takový postup nelze z ústavněprávních hledisek akceptovat.“ S ohledem na výše uvedené obžalovaný v tomto shledává odvolací důvod dle ustanovení § 258 odst. 1 písm. c) tr. řádu, tedy jsou tu pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a k objasnění věci je třeba důkazy opakovat nebo provádět důkazy další, proto za účelem dalšího dokazování navrhuje vypracování revizního znaleckého posudku na poškozenou [REDAKCE], kdy původní znalkyně [REDAKCE]. [REDAKCE] se nedostatečně zabývala věrohodností poškozené, kdy, jak vyplývá z výše uvedeného, prokazatelně minimálně v jednom případě neuváděla pravdu.
9. S výše uvedenými závěry obhajoby krajský soud nemůže souhlasit. Nálezací soud velmi podrobně rozebírá v bodě ad 41. napadeného rozsudku znalecké dokazování ze strany [REDAKCE]. [REDAKCE]. Tento důkaz posléze v bodě ad 50. hodnotí ve vztahu k jiným důkazům, zejména výpovědím svědků, kteří popsali osobnost poškozené. Rozhodně tedy není pravdou, že by nálezací soud uznal vinu pouze na základě uvedeného znaleckého posudku. Naopak, tento je zasazen mezi další důkazy, s kterými zcela jasně souzní. Není tak jediný důvod tento důkaz zpochybňovat či nahrazovat jiným znaleckým posudkem. To že uvedený důkaz není ve prospěch obžalovaného a tento s ním tedy zcela logicky nesouhlasí, neznamená, že je chybný a je nutné jej revidovat. Rovněž tak v případě tvrzení obhajoby v tom směru, že okresní soud nehodnotil znalecké posudky k osobě obžalovaného, které nezjistily žádnou deviaci, úchylku či jinou abnormalitu, krajský soud s tímto nemůže souhlasit. Okresní soud totiž jednoznačně a zcela na místě uvedl, že projednávané trestné činnosti se dopouští i zdraví muži a není tak dle krajského soudu možné přeceňovat zdravotní stav obžalovaného.
10. Obžalovaný soudu prvního stupně rovněž vytýká, že podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu nesprávně vyhodnotil provedené důkazy, což obžalovaný spatřuje zejména v tom, že soud nepřihlédl ke skutečnostem tvrzeným svědkyní [REDAKCE] nebo svědkem [REDAKCE], které poukazují na mocenský boj, který se odehrál uvnitř [REDAKCE]. Ani s těmito závěry krajský soud nesouhlasí. Okresní soud totiž rozebírá výpověď svědka [REDAKCE] pod bodem ad 28. a zmiňuje ji v bodě ad 50., kdy uvádí, že ani svědek [REDAKCE] nevěděl, že by mělo být obvinění obžalovaného uměle vytvořeno. V bodě ad 23. okresní soud hodnotí i výpověď svědkyně [REDAKCE]. Tato mimo jiné uvedla, že zaregistrovala, že obžalovaný měl dvojsmyslné poznámky se sexuálním podtextem. Byly to dvojsmysly, kterým se zasmáli. I přesto, že situaci hodnotí jako ne příliš vážnou, dokládá tímto pravdivost slov poškozené a vyvrací tvrzení obhajoby v tom směru, že nebyli vyslechnuti žádní svědci, kteří by ony dvojsmysly od obžalovaného slyšeli. Je rovněž pravdou, že hovořila i o problémech ve vedení [REDAKCE], ani ona ale nevedla nic v tom směru, že by obvinění obžalovaného bylo smyšlené. Pokud se týče tzv. mocenského boje ve vedení [REDAKCE], je možné připustit, že k tomuto skutečně došlo a že v rámci tohoto „boje“ byla použita i výpověď poškozené [REDAKCE], nebyl však proveden jediný důkaz, který by byl jen minimálně mohl vést k závěru, že tato výpověď byla smyšlená či poškozené podsunutá. Vše naopak svědčí pro závěr, že si poškozená nic nevymyslela a vypověděla zcela pravdivě. To že její tvrzení bylo následně použito za jiným účelem jí rozhodně nelze podsouvat a soud si jen těžko dokáže představit, že by se poškozená dostala pod jakýkoliv tlak jiných osob, které by jí přiměly nepravdivě obvinít obžalovaného.
11. Krajský soud nemohl ani akceptovat názor obhajoby spočívající v tom, že okresní soud vyslechl velké množství svědků, z nichž část nemá z věci nic společného. Přitom jmenuje svědky [REDAKCE] nebo [REDAKCE]. Stejně tak není zřejmé, proč byl vyslechnut svědek [REDAKCE], který je [REDAKCE] svědkyně [REDAKCE], a veškerá jeho výpověď se nese v duchu toho, co odposlechl od své [REDAKCE]. Je nasnadě se

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

ptát, proč jejich výslech byl vůbec proveden, když pro samotné posouzení skutkové věci nemají žádný význam a nejsou s ní v přímé souvislosti. Dále obhajoba uvádí dva důvody, které k tomuto postupu mohly vést. Krajský soud musí nejprve konstatovat, že je zcela na nalézacím soudu, aby provedl všechny dostupné důkazy, na jejichž základě může dále ve věci rozhodnout. Samozřejmě nelze vyloučit, že se během výslechu některého ze svědků zjistí, že nemůže k věci sdělit nic podstatného. Na druhou stranu takovýto závěr může soud učinit až po realizaci důkazu samého. Navíc výslechy svědků [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] navrhl již státní zástupce v podané obžalobě. Okresní soud neměl zjevně důvod pro to, aby tomuto návrh nevyhověl. Nelze se ani ztotožnit s názorem obhajoby v tom, že tito svědci neměli k věci co říct. Vždyť například svědkyně [REDAKCE] mimo jiné vypověděla, že obžalovaný v době kdy dospívala, začal mít vůči ní různé sexuální narážky. Po tréninku sedávali v kanceláři a obžalovaný svědkyni třeba ukazoval sochu [REDAKCE] a říkal, že má přirození větší než on. Také měl různé dvojsmyslné narážky, jako třeba s nanukem, že by se dalo lízat i něco jiného. Občas došlo i k fyzickému kontaktu, když jí i dalším svěřenkyním při tréninku a vysvětlování, jak se má pohybovat při hře, někdy sahal na nohy či zadek přes kalhoty. Na turnaji v [REDAKCE] také sdíleli hotelový pokoj, kde byly oddělené postele, když se však svědkyně se [REDAKCE] obžalovaného vrátili z tréninku, tak dvě postele byly přiražené k sobě. Svědkyně spala s obžalovaným a jeho [REDAKCE] spal na samostatné posteli. Obžalovaný se koukal, jaké měla svědkyně vzory na pyžamu a jak se koukal, tak jí sáhnul přes pyžamo na nohu. Svědkyni bylo 15 let. Obžalovaný také svědkyni nabízel, že ji natočí při hře ve spodním prádle. Svědkyni sdělil, že je to za účelem vyšetření u fyzioterapeuta, avšak od fyzioterapeuta se posléze dozvěděla, že nic takového neřádal. Svědkyně [REDAKCE] pak vypověděla, že obžalovaný byl jejím [REDAKCE] v kadetské reprezentaci, když byla posledním rokem kadetka, a to v podstatě celou sezónu, asi od [REDAKCE] až do [REDAKCE]. V sezoně probíhala různá soustředění a turnaje, kam společně s ostatními hráčkami z reprezentace a s [REDAKCE] jezdili. Zezačátku žádné problémy nebyly, postupně někdy od [REDAKCE] či [REDAKCE] se však začalo objevovat neslušné chování obžalovaného ke svěřenkyním, které se v průběhu sezony stupňovalo. Svědkyně toto chování zaregistrovala pouze ve verbální rovině, a to ve formě sexuálně zabarvených a dvojsmyslných narážek. Např. na soustředění ve [REDAKCE] si poškozená lepila potahy na pálky a obžalovaný se zeptal, zda nemají něco kulatého, aby ten potah mohl rozválet, třeba vibrátor. Nebo když byly v bazénu na mistrovství Evropy, řekl obžalovaný něco v tom smyslu, ať jsou opatrné, že by se mu mohla udělat boule na ručniku. Jedné dívce také řekl, že by ji ohnul přes umyvadlo a už by to jelo, když řekla, že si musí umýt hlavu. Svědkyni, která jedla banán, řekl, že jej svádí. Nejhorší pro svědkyni bylo, když jí a poškozené z důvodu, že spolu hrály čtyřhru, nařídil s odůvodněním, že chce vidět, jak se spolu hýbou, jakou mají souhru, aby před ním na pokoji tancovaly, přičemž on ležel na posteli v trenkách. Vše vyvrcholilo den před koncem [REDAKCE], kdy byla poškozená u obžalovaného na individuální konzultaci. Když se z konzultace vrátila uplakaná, svědkyně se jí zeptala, co se děje, na což jí odpověděla, že jí obžalovaný při konzultaci řekl, že neprojevuje emoce a aby to dokázala lépe, tak by se s ním měla dívat na porno. Zavolaly tedy [REDAKCE] poškozené, která však nebyla schopna mu něco říct, proto to svědkyně [REDAKCE] poškozené řekla za ni. Ten na to řekl, že se to musí vyřešit, a že přijede. Již z těchto údajů je zcela zjevné, že obě svědkyně hovoří k věci a potvrzují výpověď poškozené [REDAKCE]. Z těchto výpovědí lze navíc dovodit a je i zcela logické, že pokud by bylo obvinění obžalovaného tzv. vykonstruované ta, jak tvrdí obhajoba, musely by být i tyto svědkyně ovlivněny nějakou třetí osobou, což se dle názoru soudu jeví jako zcela nepravděpodobné.

12. Pokud dále obhajoby namítá, že byla prokázána následná komunikace mezi [REDAKCE] [REDAKCE], poškozenou [REDAKCE] a svědkyní [REDAKCE], a toto

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

vnáší do této věci další stín pochybností lze k tomuto pouze poznamenat, že se všechny tři dívky poměrně úzce znají a není tedy nic podezřelého na tom, když spolu i nadále komunikují na sociálních sítích. Lze uzavřít, že se jedná o současný trend a není tedy na místě podsouvat tomuto kontaktu jiný důvod.

13. Co se týče námitek obhajoby vůči uloženému trestu, dospěl krajský soud k závěru, že se rozhodně nejedná o trest nepřiměřeně přísný, neodpovídající zákonným podmínkám a poměrům obžalovaného. Naopak lze zdůraznit, že se jedná o ryze výchovný trest, spíše mírný, a okresní soud zvážil všechny rozhodné okolnosti a na této úvaze založil i své trestové rozhodnutí, když na jeho odůvodnění se nyní plně odkazuje. Proto nelze tomuto výroku nic vytknout.
14. Krajský soud tedy neshledal v průběhu řízení ani v napadeném rozhodnutí žádných pochybení, která by odůvodňovala zrušení rozsudku v kterékoliv jeho části. Proto bylo odvolání obžalovaného shledáno nedůvodným a jako takové bylo zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3/ tr.řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1) písm.a) až l) nebo § 265b odst. 2) tr.řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Hradec Králové 24. října 2023

JUDr. Zdeněk Šulc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].